

NORDISKE POLITIMESTERSKABER I ORIENTERINGSLØB

Fantastisk løbeoplevelse i Sverige

AF Esben Blicher, Kolding PI
FOTOS Svensk Politiidrætsforbund

Landskampe mod de andre nordiske lande har altid været forbundet med en vis spænding – uanset om det drejer sig om fodbold, håndbold, ishockey mv. Hvem er bedst af broderlandene, hvem vil få retten til at kalde sig vinder og ikke mindst have håneretten i de efterfølgende kammeratlige samtaler – som ofte finder sted i forbindelse med Nordiske politimesterskaber. Det samme er tilfældet inden for orienteringssporten, som dyrkes flittigt i alle de nordiske lande – bortset fra Island og Færøerne. Danmark har historisk set ikke haft ret mange håneretter over for de andre lande, og vi skal helt tilbage til 2006, hvor koryfæet Erik Flarup løb en sølvmedalje hjem til Danmark. I år havde Danmark muligheden for at stille et sjældent stærkt landshold, som kunne tage kampen op mod Norge, Sverige og Estland. Finland havde meldt afbud pga. Covid19-situationen. FELTSportsudvalget havde udtaget 4 kvinder og 6 mænd, som alle kunne løbe sig til fine placeringer. Desværre blev holdet ramt af afbud på begge fronter, hvilket i sidste ende blev min mulighed for at repræsentere Danmark i landskampen. Jeg blev ringet op af Peter Wihan i sidste øjeblik og forespurgt til, om jeg var villig til at løbe 3 løb omkring Stockholm og slås for de rød/hvide farver. Om jeg ville! Dog var mine forventninger til topplaceringer ikke særligt store, og ud fra devisen "blind høne finder også korn", takkede jeg ja til deltagelse. "Hønen" fandt ikke mange korn i Sverige, skulle jeg hilse at sige... De svenske arrangører formåede at fremtrylle en fantastisk oplevelse, fine terræner og ikke mindst masser af kammeratligt samvær i den sidste uge af oktober 2021, hvor mesterskaberne fandt sted.

Danmark var repræsenteret af ovennævnte Peter Wihan og endvidere Ea Busch, Carsten Straszek, Trine Esmark, Jesper Thy, Troels Thøgersen og undertegnede. Holdledere var Peder Stephansen og Erik Flarup. Som repræsentant fra DPIF (Dansk Politiidrætsforbund) deltog Jens Claumarch. Velankommet til Arlanda den 26. oktober blev vi budt velkommen af Lina Berglund, der var stævneleder og Mikaela Kellner, som var repræsentant for Svenska Polisidrottsförbundet. Det havde egentligt været meningen, at mesterskaberne skulle have været afholdt i 2020, men dette var ligesom meget andet blevet udsat. Heldigvis var svenskerne stadig i humør til at arrangere i år. Efter velkomsten blev vi kørt til Sveriges ældste by, Sigtuna, hvor vi skulle bo under stævnet. Da vi senere på dagen skulle løbe sprint-stafet inde i byen, blev det ikke til sightseeing på vej der til. Vi kunne dog konstatere, at svenskerne havde haft en livlig trang til at bygge kirker i byen for derefter at rive dem ned igen. Ikke mindre end 3 kirkeruiner var der i byen. Vi fik på det bestemteste en forventning om, at vi skulle få en kulturhistorisk rundtur med høj puls senere på dagen. Efter indkvarteringen, som i øvrigt skete på en højskole med udsigt over en sø, blev vi kørt til stævnepladsen inde i centrum. Her tog stævneledelsen godt i mod, og Sigtuna Orienteringsklubb havde stillet fint an med skifte- og målzone på friluftsområdet mellem sø og midtby. Banerne var mere eller mindre en kopi af et tidligere Worldcupløb fra 2013 – fik vi oplyst inden start. Danmark kunne stille med et konkurrencedygtigt hold med 2 mænd og 2 kvinder. Det andet hold blev et "for sjov hold" bestående

af 4 mænd, som deltog uden for konkurrence. 1. holdet bestod af Troels, Ea, Jesper og Trine, og efter 1. tur lå holdet nr. 1, idet Troels havde fyret en helt igennem fin sprint af. Han løb om kap med det svenske 1. hold fra sidsteposten til skiftezone. Svensken var lige et sekund foran, men blev forsinket af at han lige skulle sige undskyld for at have tacklet en ungersvend, som kom susende forbi på sit el-løbehjul. Ungersvenden måtte ned og kigge lidt nærmere på asfalten, men heldigvis var der ingen skade sket, og alle kom i mål til næste tur. Danmarks reservehold bestod af Peter, Carsten, undertegnede og holdlederen Peder. Peter Wihan blev en kende forsinket ude på 1. turen, idet han i mere eller mindre første sving mistede fodfæstet, skred ud og væltede. Resultatet blev et knust kompas, og væsken fra kompasset opløste dele af hans kort, således det mere eller mindre blev til en gættekonkurrence jo længere hen i løbet han

kom. Ea holdt vanen tro fanen højt på sprinten og kæmpede sig godt i mål. "Dameturen" på reserveholdet blev løbet af Carsten, og man må give ham, at han faktisk løber godt som dame, da han løb så hurtigt, at vi pludselig lå nr. 1 inden 3. turen. Jeg skulle løbe som nr. 3, og indledningsvis løb jeg fortræffeligt og kunne holde det norske 1. hold, som lå nr. 2 på dette tidspunkt, på afstand. Kun lige ind til post 5, hvor Frederik Sandal (Det hedder han...) kom buldrende forbi. Jeg forsøgte med vold og magt at hænge på, men måtte sande at jeg efterhånden løb over ydeevne og nok mere skulle satse på sightseeing end kapløb. Indtil post 10 gik det fint med kapløbet. Her klippede vi publikumsposten og skulle tilbage op i byen. Op, med benene fulde af mælkesyre, ad en bakke og klippe de næste 3 poster, der ledte op til et bakkedrag midt i byen. Trætheden havde nu meldt sig i en sådan grad, at evnen til at orientere mest hen-

Esben Blicher ved en post

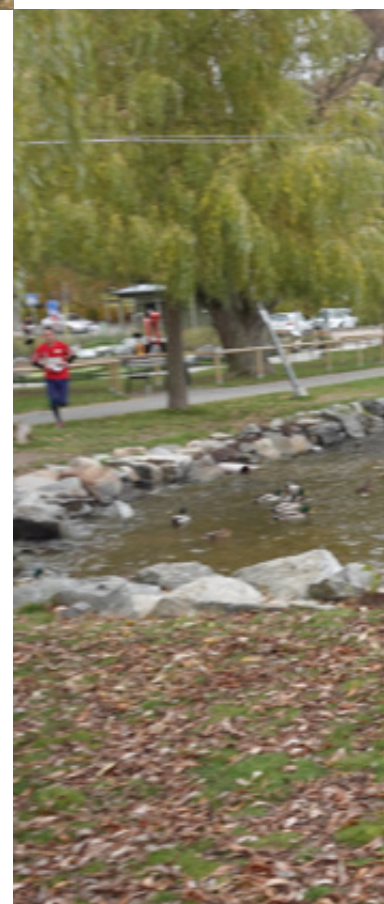
elge på afveje væk. Mellem stævnepladsen og start havde arrangørerne i øvrigt lavet en lille "prøvebane" med 4 poster, så udenlandske deltagere kunne få en lille forsmag på terrænet og sammenhæng med kortet. Hvis man kigger på resultatlisten, skulle jeg nok have løbet prøvebanen igennem mere end 1 gang. Det var den lokale O-klub Järfälla OK, der stod for afvikling af banerne. Kvinderne skulle ud og løbe 7,2 km, og mændene skulle løbe 9,2 km. Heldigvis var skoven ikke med de helt store stigninger, og der var generelt god gennemløbelighed og sigtbarhed. For mit vedkommende havde jeg lagt

sigtsmæssigt led et mindre knæk, hvorfor jeg smed nogle kedelige sekunder på den sidste del af turen. Jeg havde fået formøbet den fine 1. plads til en 5. plads. Jesper holdt stand på 1. holdet, der nu lå på 7. pladsen. Undervejs rundt i byen kom vi forbi alletiders fine små huse, som var et stort udstillingsvindue i ældre svensk byggeskik. Bag hvert hushjørne forventede man faktisk, at Emil fra Lønneberg eller Pippi Langstrømpe dukkede op. Ekstremt fedt at få kombineret en sjov bane med flotte synindtryk. Peder løb den sidste dametur på reserveholdet og holdt stand, således vi fik løbet en 5. plads hjem. Trine løb sidsteturen på 1. holdt og løb ind på en 7. plads, som blev vekslet til en 6. plads, da vi på mit hold af mangel på kvindelige deltagere ikke kunne indgå i den samlede konkurrence. Norge vandt, mens Sverige tog de næste 3 pladser. Norge og Estland stillede i øvrigt et sammensat hold, der blev nr. 5 samlet. Helt igennem en meget fin konkurrence, hvor intensiteten var høj.

Aftenen gik med spisning i orienteringsklubbens klubhus i udkanten af byen. Lige op til en skov, der så mere end indbydende ud at løbe rundt i.

Klubhuset var nybygget og indeholdt stor samlingsal og fine omklædningsfaciliteter med bl.a. sauna. Som dansk orienteringsløber sidder man og bliver misundelig på disse fine forhold. Bare vi havde sådanne fine skove og klubhuse i Danmark! Godt mætte og trætte vendte vi tilbage til højskolen, hvor vi skulle lade op til morgendagens mesterskaber på den lange distance.

Generelt havde arrangørerne helt styr på stævnet. Dog havde de lige misset at tale med vejrguderne omkring næste dag, da et regnvejr trak indover, lige på det tidspunkt vi skulle løbe. Dagens konkurrence foregik i Ångsjö, som ligger ca. 45 minutters kørsel nord for Sigtuna. Undervejs dertil gjorde vores chauffør/guide, Marielle Larsson, opmærksom på en stor elg, som stod ude på en mark. Fin oplevelse for danske deltagere, der for de flestes vedkommende kun havde set så store dyr i fangenskab. Men ca. 400 m længere henne ad vejen, mødte vi et jagtselskab, således det i skrivende stund er tvivlsomt, om elgen stadig er i live. Vel fremme på stævnepladsen blev vi guidet ud til start. Jeg skulle starte som nr. 2, sådan jeg kunne være med til at jage

en strategi, som holdt til post nr. 1. Moderat fart, god opmærksomhed på omgivelserne og sikkert løb. Den plan gik i vasken til post 2 og 3... Endvidere til post 7 og 19. Uheldige valg og sikkert mangel på evner gjorde, at jeg endte i den helt tunge ende, hvor jeg kun lykkedes med at slå den ene løber fra Estland og 2 udgåede løbere fra Norge. Da jeg kom i mål, gav jeg skylden til mine efterhånden aldrende øjne, og jeg må sande at briller eller lup må være det næste skridt for at kunne læse detaljerne på kortet. Armene skal ellers vokse adskillige centimeter, hvis jeg stadig skal kunne læse de små finurligheder på kortet undervejs. I den anden ende af resultatlisten gik det derimod Danmark betydeligt bedre. Vi havde jo fået den tidligere medaljevinder Erik Flarup med, og hans altid positive peptalks gav åbenbart vinger til Jesper Thy. Han – Jesper – overhalede mig ved post 12, selvom han var startet laaaang tid efter mig. Alt at dømme efter hastigheden, ville han få en fin placering, hvis han ellers kunne undgå at bomme resten af turen. Hurtigt var Jesper væk, og jeg mødte ham først i mål. Det viste sig, at Jesper havde holdt tungen lige i munden og løb et fantastisk løb. Han sluttede på 3. pladsen i tiden 72:17 minutter eller 5:31 minutter fra førstepladsen, som gik til en lokalkendt svensker, Tobias Kjell. Norsken Fredrik Sandal tog 2. pladsen. Resten af den danske trop havde fine løb, bortset fra Troels og undertegnede. Troels, som ellers er vant til klipperne på Bornholm, løb hurtigt, men mistede desværre kontakten mellem kort og terræn, således store tidstab på enkelte poster satte sit præg på det samlede resultat. Hos kvinderne rakte indsatsen til resultater i den kedelige ende af listen. Trine vandt over Ea, og sidstnævnte bommede desværre en enkelt post og endte helt uden for kortet. Men som den fighter Ea er, så kom hun på rette kurs igen og gennemførte løbet. Banen blev vundet af Pernilla Nilsson fra Sverige. Hun var lige præcis 1 sekund hurtigere end Elin Bjerva fra Norge. Vindertiden var 55:08. Generelt var turen en våd omgang, men alligevel en fed oplevelse at suse rundt i svensk granskov.

Efter løbet var der omklædning og sauna på Ängsjö Friluftsgård, hvor caféen i

Peter Wihan på vej rundt om søen

øvrigt blev drevet af arrangøren Lina Berglund og hendes familie. De sørgede efter målgang for fint med spise til løbere og repræsentanter fra de forskellige forbund. Efterhånden som flere blev færdige, skulle vores minibusser fyldes op. I den anledning blev det oplyst, at såfremt man ville have andet end postevand til aftenens banket, så skulle man overtale chaufføren til at køre forbi det lokale Systembolaget for at få alkohol med. Jesper, Trine og Jens var de tørstigste og hoppede på den første bus sammen med nordmændene. Disse havde dog i mellemtiden fået opsnapet, at sangeren Carola åbenbart boede i nærheden af Sigtuna, hvorfor de fik overtalte chaufføren til at køre hen til hendes bopæl inden alko-indkøb. Hvad

Peter Wihan overdrager stafetten

danskerne ikke havde fået med i skyndingen, var at Carola's bopæl ikke lå sådan umiddelbart i nærheden, men et stykke længere væk. Endvidere er Carola en noget større stjerne i norsk politiorienteringssport end i den danske ditto. Nordmændene tilbragte ganske lang tid ude hos Carola's bopæl i håbet om at få et glimt af hende. Heldigvis var hun ikke hjemme, hvorfor de 3 danskere nåede i Systembolaget inden lukketid. Resten af den danske bande blev kørt til Sigtuna igen, hvor der blev handlet ind til overraskende lave priser. Flarup kunne her ikke styre sine bevægelser og måtte kalde på assistance for at få tørret knust glas og spildt alkohol op fra gulvet i "bolaget". Peter, Troels og undertegnede skulle lige have det sidste glimt af Sigtuna, hvorfor vi gik en tur inde i byen for at kigge nærmere på ruiner, et gammelt kloster, en kostskole og små finurlige træhuse. Byen er fra år 980 og blev købstad i år 1010. Herfra og ca. 250 år frem fungerede byen som kongeby og kirkeligt center. Virkelig en fin oplevelse.

Aftenens banket foregik igen i de fine omgivelser i Sigtuna OK's lokaler, hvor vi blev bispist på bedste vis. Her blev der også holdt taler, delt venskabsgaver ud og ikke mindst blev der uddelt medaljer til de heldigste og ivrigste på banerne fra dagens og gårsdagens konkurrencer. Sverige fik 2 guldmedaljer, 1 sølv og 2 af bronze. Norge fik 1 guld og 2 sølv. Danmarks Jesper Thy fik kæmpet en bronzemedalje i land og fik uden tvivl det største bifald denne aften. Godt gået!

Sidstedagens konkurrence var en mellemdistance og foregik i Granskog Järvafältet, hvor den lokale orienteringsklub har

base. Vi skulle sendes ud på nogle baner, som tilnærmelsesvis lignede dem fra i går. Dog med mindre afstand mellem posterne. Skoven viste sig at være noget tættere, og man kunne ikke se så langt som i går. Kvindernes bane var 4,4 km, og vi mænd skulle løbe 5,2 km. Igen fik vi muligheden for at løbe et lille testløb på vejen til starten. Egentlig en fin ting, som sjældent ses i Danmark. Jeg var igen første dansker ude i skoven. Meget fint – især når jeg løb lidt skævt, så kunne jeg bruge de overhalende løbere som rettesnor. Hvis jeg så bare kunne holde samme hastighed, så ville det nok ikke gå så skidt. Post nr. 1 havde det længste stræk, og ledelinjer dertil var der ikke mange af. Jeg forsøgte med fandens vold og magt at holde retningen

med kompasset gennem skoven, men kom desværre lidt for langt til højre. Jeg blev dog reddet af andre løbere, som åbenbart havde nogenlunde samme udfordring med posten. Men jo flere løbere der kom til, lykkedes det en at finde posten, således vi alle kunne komme videre. Gårsdagens nr. 3 – Jesper – var en af de sidste startende og fik ikke muligheden for at blive "reddet" af andre løbere. Desværre ramte han helt skævt til første-posten og måtte bruge usædvanligt lang tid dertil. Videre undervejs blev jeg overhalet af Peter, som viste sig at have haft et rigtigt fint løb. Han endte på en fin 5. plads, hvilket var mere end godkendt. Blot 6:22 minutter skilte ham og 1. pladsen,

som blev taget af en svensker, Anders Ingmarsson. De næste 2 pladser gik også til svenskerne. Jeg havde egentlig et fint løb, hvis man lige trækker 2 poster fra. Den ene løb jeg helt skævt til og måtte flakke noget rundt for at finde. Drøn-irriterende når posten egentlig var af den lette slags. Sidsteposten lå ved en lille punkthøj ved siden af en sti. Jeg kom løbende i bedste stil på stien og så pludselig punkthøjen til venstre for mig. Jeg fik drejet hovedet for at ændre retning og fokus. Resten af kroppen glemte desværre at følge med, da jeg havde besluttet mig for at ændre retning oven på en flad og desværre våd sten. På et splitsekund gik jeg fra lodret til vandret og måtte lige mærke efter, om stenen havde efterladt minder på min krop. Dette var

heldigvis ikke tilfældet, og jeg kunne luske i mål. Tiden rakte nu til en 14. plads, og det var lige ved og næsten, at jeg blev banket af den så aldrende holdleder Peder. Knap et minut skilte os ad. Troels og Carsten havde fine løb og endte i den midterste del. Jespers bom havde været så dyrt, at han endte langt nede på resultatlisten, men hvor han alligevel lykkedes med at tæve esterne. Hos kvinderne tog Norge 1. pladsen. Elin Bjerva fik revanche og vandt banen over en svensker og en anden nordmand på 3. pladsen. De danske kvinder endte ikke i toppen. Trine gennemførte og var godt tilfreds, Ea måtte desværre udgå. Efter løbet var der spisning og præmieoverrækkelse i klubhuset. Desværre kunne dansken kun nyde maden og ikke sejrens sødme. Der blev under ceremonien holdt – nu korte – taler, sagt tak og udvekslet gaver. Efterfølgende blev vi kørt til lufthavnen, hvor der på bedste coronavis blev krammet farvel, inden flyet lettede mod København. Flere af de danske deltagere drog i øvrigt direkte videre herfra til Bornholm denne torsdag, for efterfølgende at løbe 3 løb til Høst Open. 6 løb med klipper på 6 dage er ikke hverdagskost, hvilket for enkelte godt kunne mærkes mandag morgen.

Der skal fra Danmark lyde en stor tak til de svenske arrangører, de civile orienteringsklubber og deltagerne for at have skabt et rigtigt fint stævne. Vi kunne ikke have ønsket os det bedre. I 2025 er det i øvrigt planen, at Estlands skal arrangere, når der igen skal udkæmpes nordiske politimesterskaber i orienteringsløb.

Esben Blicher, artiklens forfatter inden start

